

PUNTS DE SUSCRIPCIO.

LLIBRERÍA ESPANYOLA

DE

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ample, 26,

y Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.

Lo Noy de la Mare se deixarà véurer
cada semmana.

PREU DE SUSCRIPCIO.

BARCELONA, PORTAT A CASA.

Trimestre. 6 ralets.

FORA DE BARCELONA, FRANCH DE PORT.

Trimestre. 6 ralets.

Un número suelto, 4 cuartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Ample, 26, llibreria.

LO NOY DE LA MARE.

COMPANYA D' OPERA DEL LICEO.

Sopranos: Senyoras *Vi talli*, *Péscal dem á*,
La vinya, *L' oca té' lli*.

Contralt: Senyora *Mort antich*.Tenors: Senyors *De fanch*, y *Estany*.Segon: Senyor *Fa vis*.Barítono: Senyor *Boca d' indi*.Segon: Senyor *Barral de...*Bajos: Senyors *Pert id.* y *Vi eléctrich*.

FABULA DEL NOY.

Tenia obligacions un en un banch
Y las tè de donar quasi de franch.
Per ferse rich un altre 's va embarcar
Y va en un banch de terra naufragar.
Y volguent, un tercer, guanyar mils blancas
Li van pelar las sevas en las bancas.
Ab aixó, lector, nota,
Que 'ls banchs y bancas fan fer bancarrota.

LO MESTRE.

Lo «Teatro catalá» ayans «Secció de la Ga-
ta» ja s' está amanint per comensar sas fun-
cions á últims d' aquet mes.

La empresa tè en son poder lo drama *Font
de llàgrimas*, la comedia *Las modas*, la jogui-

na en dos actes *Si us plau per forsa*, y la pe-
sa en un acte *Cosas del oncle* de 'n Pitarra;
un drama d' autor anónim, titulat *Atmanzor*;
y una nova producció del Sr. Arnau.

Esde esperar, segons las noticias que tenim
de aquestas produccions, que 'l teatro del
Odeon será un bon lloch per anarhi á ferse
passar lo fret, com ho ha estat los dos anys
anteriors.

Ja que ara parlem del «Teatro catalá» re-
cordantnos del altre any, demanem á la em-
presa que fassia de modo que 'ls intermedis
no siguian mes llarchs que 'ls actes, porque
sino per compte de ser entre-actes los inter-
medis, los actes son entre-intermedis y no es
una cosa natural.

* * *

Lo teatro *Romea*, completament restaurat,
presenta bon cop de vista. Si fessian al *floró*
del centro del sostre l' operació que s' ha fet
á la plassa de Sant Jaume, encara estaria mil-
lor lo teatro.

Lo teló de boca, obra del Sr. Planella, figu-
ra un cortinatje *regio*, cayent estés devant d'
una tapisserie. Es nou, rich, fa bon efecte y
sobre tot es propi al objecte de un teló de boca.

Las butacas son cómodas y convidan á pas-
sarhi unas quantas horetas.

Aixó sí: lo que deurian procurar, es donar
mes ventilació al local, ó d' altre modo alló
en iver n será un mollar de pulmonías.

EPÍGRAMAS.

—Camino molt: ¿eh, D. Joan?

—Sí, senyora; aixó guaytava,
Com que ara deya al senyor
Que vosté tè molta cama.

Veyent un acreedor
Don Anton tot roig se posa,
Y li pregunta en Mencior:
—¿Que li passa alguna cosa?
—No: una persona, senyor.

En la Secció catalana del Romea han anun-
ciat *Lo incendi de Hostalrich*, primera part de
las joyas de la Roser.

Com que 'n Cervantes diu: «nunca segun-
das partes fueron buenas,» l' autor del *Incen-
di* anomenat déu volguer demostrarnos que
tampoch son bonas las primeras parts.

Molt será que l' autor no escriguia despers:
Hostalrich avans del incendi, primera part
de la producció avuy anunciada; y aixins ani-
rém per *primeras parts* reculant fins á la crea-
ció del Univers.

Fins ara, 'ls fills ho eran dels pares, pero
l' *Incendi* tè ganas de ser pare del seu pare;
d' aquí que l' obra no pot menos que ser una
aberració de la naturalesa.

Noy: ja que 'm demanas que 't conti alguna coseta de la meva anada á un poblet de Monseny, te 'n faré quatre quartos, que es lo preu d' un número dels teus, mentres en *Padró*, que ha sigut lo meu company de viatge, vulgia fer algun ninotet de lo que hem vist.

Varem sortir de Barcelona ara fa cosa de un mes. Era en temps que 'ls parayguas se florian de no poguer servir, los pagessos se florian de que no volgués plourer y las plantas no florian per falta d' aygua. Las fonts escatimavan l' aygua, y fins l' ajuntament va determinar-se á anar á Moncada, per véurer si podriam véurer.

Aixins es, que lo que prompté 'ns saltá á la vista en lo viatge va ser la gran sequedat. Las monjeteras estavan *grogas*, en lo últim grau de tisis, per falta d' aliment; las cols ab los ulls tots malmesos, pareixia que demanavan guitarras per anar á vénder romansos; los camps de blat de moro sobre tot,

semblavan collas de magres que ab lo cap baix y embulladas las cabelleras, ploravan de gana. La terra tota, en fi, era mes *seca* que la casa de moneda de prop del Born. La carretera, vulgas no vulgas, nos feya seguir la moda de anar ab la cara *enpoevada*, si bé 'ls polvos no eran *de arros*; y en aixó de no volguer fer las caras ab arros, tẽ mes tino la carretera que la moda.

¶ Baixarem del carruatje, y prenent un parell de matxos que ja teniam preparats, montarem en ells y ¡au! cap al Monseny falta gent.

Per allí també tot demanava aygua, desde las colgadas patatas, adorno dels *biftechs*, fins 'ls pomposos castanyers productors de las *¡calentas y grosas!* que 's cridan pels vols de Tots Sants.

¶ Despres de cinch horas d' anar *caballers* en los matxos, mes ben dit *matxers*, arribarem al fi de nostre viatge, mes madurs que 'ls tomáquets sachsejats.

¶ Lo poblet, enclotat al peu del Monseny y devant las Guillerías, es un poblet de mala mort, si bé de *bona vida*, y pot ser m' equivoco dihent *de mala mort*, porque lo que es allí de metje y apotecari no se 'n resa. Los aires purs, las ayguas frescas, la ve jetació frondosa y las costums sencillas fan gastarhi una salut, que un metje allí no sabria per quin cap posarshi porque li sortís á compte lo anar á fer *visitas*, además de que allí l' etiqueta es una planta que no hi vol arrelar.

¶ Quan hi há algun malalt, mentres s' envia á buscar algun metje tres ó quatre horas lluny, lo vicari hi diu lo que hi sab.

¶ Ab advocats, notaris y procuradors no hi há que pensarhi, porque allí las únicas *causas* son: vent, plujas, boiras y nens, y aquestas no necessitan que ningú las *porti*.

¶ Las casas son de paret de tápia, baixas, desiguals, y del fum de la llar y del forn, mes quilotadas que la pipa de mes us del Gran Sultan.

¶ La iglesieta interiorment es de gust gòtich, pero de *mal gust* emblanquinat. Esteriorment es *re...*novada del sigle passat. Tal vegada dependrá de la suavitat de carácter que tènen la majoria dels rectors, aquest afany que 's prenen per fer tréurer la severitat dels temples antichs per artistas del plá de la Boquería.

¶ Dos dias avans de la festa major era 'l que arribarem á aquet poble ahont

no hi há altra diversió que la cassa. Cabalment lo dia de nostra arribada y endemá eran dos dias destinats á anar á cassar, per poguer celebrar la festa, ab alguns guisats de llebras, perdius y cunills. Bons cassadors allí no n'hi faltan, per la mateixa rahó de haber de passar per aquesta diversió ó per la porta. Y perque son bons cassadors no son embustersos com la majoria dels aficionados que tot ho matan ab la llengua.

Nosaltres, que may hem sapigut carregar mes que la pipa, ni apuntar mes que alguna memoria, ni tirar altrás cosas que las inútils balcó avall, varem agafar també una escopeta, porque, si bé anavam ab mes pena, carregats per aquellas escabrosas montanyas, relatant la suma de la cassa, teniam lo gust de dir: *hem mort tantas perdius, tants cunills y tants esquiroles*. Además, descubriam paissatjes y entre 'ls laberintos de esbarsers, beben aygua pels torrents, rellicant pels sorralls y enfangantnos pels prats, recordavam los paisos de la Exposició de bellas arts, y sempre era una distracció mes ó menos pesada.

¶ Lo segon dia de la cassera, nos surtian al pas collas de gent de poblets vehins que anavan á la festa, provehidas de parayguas de cotó, porque en lo cas de plourer no s' hagués esment lo vestit nou que portavan.

¶ Al trovarnos, tothom nos mirava de cap á peus donantnos lo «Adeu siau» estranyantlos sens dupte lo vestir nostre, y encara mes los hi hauria estranyat si haguessian sapigut que de las nostras pèssas de cos se 'n deyan *americanas*, donchs que ells no mes coneixen las que 'ls tocan las *coplas* llogadas per la festa.

¶ Arribá, per fi, lo dia de aquesta. A las deu del matí, lo ofici; al sortir del ofici, la professó, composta de dos ganfanos, sis banderas, un tabernacle, y una cua de quasi todas las donas del poble; y acabada la professó, que no tarda gayre, lo *ball del ciri*. Dèixam explicar aquet *ball del ciri*, que res tẽ de *ball* y menos de *ciri*.

¶ Las quatre donas que en lo present any se cuidan de la mare de Déu estan á l' iglesia ab la caputxa blanca posada, un ram artificial, de fil de plata en la ma dreta y una borratxa plena d' aygua y guarnida ab cintas en la esquerra. Allí las van á buscar los quatre balladors que son pagesos, vestits ab gambeto y barret de copa alta, que trenta ó quaranta anys enderrera

ONTANYA (per Bunyegas y T. Padró.)

van de moda y també una borratxa plena d'aygua en la ma esquerra. Agafan ab la dreta la del ram de la balladora y precedits de dos flautas, dos violins y 'l contrabaix, se dirigeixen cap á la plassa, ahont tothom los espera ab un pam y mitj de boca oberta y 'ls ulls com unas llimonas.

La música consisteix en deu ó dotze compassos repetits tota l' hora ó mes que dura 'l ball. Los balladors van voltant, y al últim compás donan un giravol, posantse ells lo barret al bras. Al voltar, las borratxas tiran rejolins d'aygua y 'ls que són mullats están mes contents que un gos ab un tall.

Després las balladoras entregan los rams y las borratxas á las quatre que deuen ser servidores de la Verge l' any vinent, y per variar continúa lo ball de la mateixa manera que avans, fins que 'n ténen prou y la música torna á acompanyar las parellas á l' iglesia.

Aquet es lo ball del ciri, característich de alguns poblets del Monseny. Després continúan las balladas, ahont hi pren part tothom qui vol, fent aixecar una pòls dels mil botavans, mentres alguns pobres captan per poguer celebrar la festa.

Acabat tot aixó anarem á dinar y després á pèndrer café.

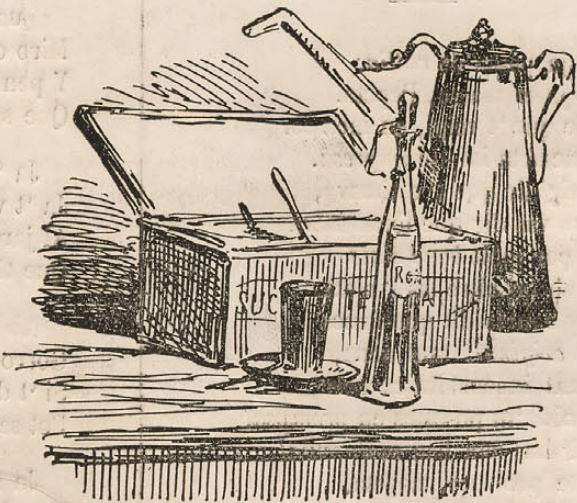
Lo café del poble es una estancia, devant de l' estable. La pastera en un racó, las paellas penjadas per allí, dos ó tres morralets per la paret, unas quantas gábias ab passarells y un mirall petit ab march de caoba. Lo cafeter

deu haber estat en Barcelona, y en vista de que 'ls cafés d' aquí ténen miralls, no ha volgut ser menos. Duas taulas, ni duas cadiras iguals, no hi son. Aixó dona mes varietat á la vista. Lo duenyo ana-va ab espartenyas y mànega de camisa, perque, lo que ell diu: ¡si per casa un no pot anar com vol, ni may! De mossos no n' ha hi cap. ¡Ja sab lo que 's fa 'l cafeter de no confiar los interessos á mans agenas!

Lo servey está en armonía ab tot lo demás. Las ampollas de rom ab tap

de suro lligat al coll ab un fil de empalomar, y 'l rótul, com en lo Café de las set portas tén en las ampollas de ví comú, manuscrit y enganxat ab pastetas al devant de cada ampolla.

Allí varem pèndrer una aygua bruta que 'n deyan café.

Aixins passarem lo primer y segon dia de la festa, que al dir dels naturals, de molts anys á aquesta part no habia sigut tant lluhida.

Lo menjar allí tot consisteix en verduras y cassà. Carn de bou per aquells barris no se 'n tasta, y de moltó, rara vegada. De modo que la carnicera, ho es mes per la carn propia, que per la que vent.

Ja he dit tot lo principal, y no vull entrar en menudencias perque fóra massa llarch.

Avans de sortir del poblet, nos va atrapar la pedregada 'que per Barcelona habia desbotat pero allí ni menos va trencar los vidres dels fotógrafos ni 'ls de las estacions de ferro-carrils.

Al arribar á Barcelona, la trovarem com la varem deixar, mica mes, mica menos. La mica mes, per la gent que en aquets dias ha anat tornant; la mica menos pel tros que han escapsat de la plassa de Sant Jaume.

PAU BUNYEGAS.

L' IMPRESSOR CARBASSEJAT.

Aixó ja passa de *ratlla*;
Aixó ja es massa, Pepeta.
Desde que 't veigí, en mon cor
Se quedá ta imatge *impresa*.
Te vaig dir que t' estimava,
Tu 'm vas dir que fóras meva
Y sè por molt *bona tinta*
Que ab un altre fas l' aleta.
¡May hauria dit que fosses
Tant *original*, tant nena,
De tant inconstant *caràcter*
Que així 'm posesses en *prempsa*!
¡Me l' has feta ben *majúscula*!
Mes te prometo, noyeta,
Que á Roma no 't caldrá anar
A buscar la penitencia;
Perque tinch *lletra menuda*
Molta mes de la que 't pensas,
Y jo sabré *publicar*
Tas *faltas* de conseqüencia.
De poch no 'm porta á la *caixa*
Lo disgust rebut, Pepeta,
Pero ja 'm torno á *compondrer*,
Ara la reflexió m' entra,
Y ferm com una *columna*
Vinch á declararte guerra.
Ja pots tornarme las *probas*
Que 't donava, de finesa,
Tots los anys per sant Joseph,
Totas, al *peu de la lletra*,
Donchs ha arribat á tal *punt*
Lo meu despreci, coqueta,
Que no vull que ni una *coma*
Que t' haigia donat, conservias.
No ets digne tu de cap *títol*
De aquet *duenyo de una impremta*.
Es copia.—L'ONCLE.

Creyem que 'ls números del relotje de casa
la Ciutat deurian ferse mes grossos, ja que
habent rebaixat lo pis de la plassa, 's ténen
de guaytar de mes lluny.

Hem rebut de Madrit los primers números
de «El Violon.» Encara que ho diu, no 'l toca
pas. Al contrari: sab seguir la beta al bon
humor.

—Papa: ¿los camells deuen fer pecats?
—¿Per qué ho preguntas?
—Perque diuen que dels pecats dels pa-
res los fills n' ixen geperuts, y trobo que ho
son tots los de la familia dels camells que veig
pintats.

—Noy, contestá 'l pare no sabent que dir,
en questions de familia may t' hi fiquis.

CANSONETAS.

Quan t' assentas al piano
Miro córrer los tèus dits,
Y penso, que mes valdria
Que sapiguessian cusir.

Ja 't vaig veurer l' altre dia,
Ja 't vaig veurer, nena hermosa,
Al jardí del General
Que tiravas pa á las ocas.

Ab lo vestit rossegant,
Gorro ab flors y alt lo cabell,
Si 't deya lo que semblavas
Pot ser que 't sabria greu.

Ja son las deu de la nit,
Ves al llit, nena bonica,
Que mentres jo á n' aquí canto
Veig que tu estás pesant figas.
Lo cusí.

—¿Sabria dirme com podria fermho per-
qué no m' amohinessen tants y tants cotxes
que passen?

—Si senyor: anant en un de ells.

Ja que plou y no tenim parayguas per dei-
xarli, quedis á dinar ab nosaltres, ó si no li
anirém á buscar lo parayguas.

—¡Ca! ¿sab que faré? Aniré á buscar lo pa-
rayguas á casa, y tornaré á dinar.

Hem passat la vista per la primera entrega
de «La plegaria de una madre» novela que surt
á Madrit, enjegada al públich pels Srs. Manini,
germans. Si la part literaria correspon á la
material, ja 'ls dich jo que la tal novela farà
ferrolla.

COSAS QUE BAIXAN.

La calor.
L' aigua.
Lo paper.
La plassa de S. Jaume.
Y altres.

—¿Que tal li ha probat la torre, D. Joseph?
—Ja ho pot veurer. Vinch tot *torrat*. ¿Y
vosté que s' ha quedat per Barcelona, que 'm
diiu dels teatros del posseig de *Gracia*?
—Qué han sigut bastant *desgraciats*.

Va anarse á confesar un que no sabia un
borrall de doctrina.

—¿Quants Dèus hi ha? li preguntá 'l con-
fesor.

—Dos, contestá l' altre.

—¿Pero qué dius?
—Tres.
—¿Com, home, com?
—Quatre.

—Vaja: ves á estudiar doctrina y quan ne
sápigas mes, ollavors t' absoldré.

L' home s' aixeca del confessional y al sur-
tir de la iglesia trobá á un seu company que
s' anava á confesar.

—¿Ja sabs quants Dèus hi ha?

—Sí, home: un.

—¡No t' absoldrán pas! Mira, jo he arri-
bat fins á quatre y no m' han volgut donar la
absolució!.....

Soluciones á la endevinalla y al geroglífich.
Lo bras al pit, y la cama al llit.

Solució á las xaradetas.

I. Mon-seny. II. Mon-se-rrat.

XARADETAS.

I.

La primera ab ca, es molt dura ;
La segona ab ca, es bonica,
Lo tot es una ciutat
Cèlebre en la historia antigua,

II.

Es la primera per béurer ;
Y 's pot veurer ab segona,
Es una ciutat de Egipte.
Lo tot, en son temps famosa.

GEROGLIFICH.

En lo próxim número donarem las sol-
lucions.

E. R.—Ignocent Lopez.

Barcelona. 1866.—Imprenta de Narcís Ramírez y Companyia,
Pasatje de Escudillers, número 4.